

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Не минуло й десяти секунд відтоді, як місіс Клео неквапом зайшла до кабінету біології, увімкнула проєктор і вимкнула світло, коли Бембі вже набридло спокійно відпочивати, обвившись навколо моєї талії.

Демонічній змії-тату не подобалося довго сидіти без руху, особливо під час нудних лекцій про харчові ланцюги, тож вона поповзла вгору по моєму животу. Я напружила все тіло, намагаючись не зареготати, як гієна, тоді як Бембі ковзнула між грудьми й поклала свою трикутну голову мені на плече.

Минуло ще секунд п'ять. Стейсі вже пильно дивилася на мене, вигнувши брови. Я склала губи в натягнуту усмішку, знаючи, що Бембі ще не закінчила. Ні. Вона висунула язик і полоскотала мені шию.

Я засовалася на стільці й прикрила рот долонею, придушуючи сміх.

— Ти що, під наркотою? — тихо запитала Стейсі, прибираючи зі своїх карих очей чубчик. — Чи в мене вивалилися груди, демонструючи свою красу всьому

світу? Бо якщо це так, ти, як моя найкраща подруга, зобов'язана про це сказати.

Хоч я і знала, що груди Стейсі прикриті одягом, або принаймні я так сподівалася, бо V-подібний виріз її светра був доволі глибоким, мій погляд усе одно ковзнув вниз.

— З твоїми грудьми все гаразд. Я просто... нервуюсь.

Подруга поморщила ніс і знову перевела погляд на дошку. Наповнивши легені повітрям, я молилася, аби Бембі до кінця уроку лишалася на місці. Відколи вона почала жити на мені, я поводитися так, ніби в мене розвинулася важка форма нервового тикю. Здрогання кожні п'ять секунд явно не додасть мені популярності. На щастя, наближалось відчутне похолодання, а з ним і День подяки, тож я могла носити одяг під шию і з довгими рукавами, під яким можна було сховати Бембі.

Принаймні допоки змія не вирішить заповзти мені на обличчя. Вона постійно це робила в присутності Зейна. Зейн був хранителем неймовірної вроди — представником раси створінь, які на вигляд були подібними до людей, але чію істинну форму називали горгульями. На хранителях лежав обов'язок захищати людство, тож вони полювали на істот, які жахають людей уночі... і вдень. Я виросла разом із Зейном, і вже декілька років він мені дико подобався як хлопець.

Бембі поворухнулася, лоскочучи мій живіт.

Я гадки не мала, як Рос витримував оці постійні сновигання Бембі по всьому тілу.

Мені стало важко дихати — я раптом відчула гострий нещадний біль у грудях. Мимоволі потягнулася до ланцюжка, на якому висів перстень із розбитим каменем, — прикраса раніше приховувала в собі кров моєї матері — *тієї самої* Ліліт. Я заспокоїлася, відчувши холодний метал на пальцях. Не через родинний зв'язок, бо ж не

відчувала жодної спорідненості зі своєю матір'ю, а через те, що разом із Бембі цей перстень лишився моїм останнім і єдиним зв'язком із Астаротом — кронпринцом пекла, чий останній вчинок був далеко не демонічним.

Коли я віднайшов тебе, я втратив себе.

Рос пожертвував собою, аби втримати Пеймона — покидька, який хотів відродити особливо безжальне поріддя демонів, — у диявольській пастці, що відправляє до пекла всіх, хто в ній перебуває. Спершу Пеймона тримав Зейн, але Рос... він урятував Зейна, перебравши це завдання на себе.

А тепер кронпринц був закутий у пекельних котлованах.

Нахилившись уперед, я поклала лікті на холодну парту, взагалі не чуючи, про що там белькотіла місіс Клео. Я дивилася вперед на порожній стілець, на якому раніше сидів Рос, і моє горло почали обпикати сльози. Я заплющила очі.

Два тижні. Триста тридцять шість годин — може, трохи більше чи менше — минуло з тієї ночі в старому спортзалі, але легше не стало анітрохи. Серце досі боліло так, ніби все сталося годину тому. Я сумнівалася, що через місяць чи навіть через рік цей біль мине.

Найважче було брехати. Стейсі й Сем допитувалися, куди подівся Рос після тієї ночі, коли ми знайшли «Маллий ключ Соломона» (стародавню книгу, у якій містилося все, що потрібно було знати про мою матір) і нас спіймав Еббот (лідер хранительського клану у Вашингтоні, який удочерив мене, коли я була ще дитиною). Зрештою вони припинили запитувати, і це стало ще однією таємницею, яку я приховувала від двох своїх найкращих друзів.

Попри нашу дружбу ніхто з них не знав, що насправді я була напівхранительською-напівдемоніцею. Ніхто

з них не здогадувався, що Рос не просто захворів на мононуклеоз чи перевівся в іншу школу. Утім, іноді мені легше було думати саме так: казати собі, що Рос зараз просто в іншій школі, а не там, де він насправді.

Мої груди обпікало полум'я, схоже на той тихий жар, що невпинно пульсував венами. За останні два тижні потреба випити чиясь душу — прокляття, яке передала мені в спадок мати, — анітрохи не послабилася. Навпаки — вона, здавалося, стала ще сильнішою. Саме через те, що могла випити душу в будь-кого, хто її мав, я ніколи раніше не зближалася з жодним хлопцем.

Доки в моєму житті не з'явився Рос.

Оскільки він був демоном, ця надокучлива здатність забирати душі не стояла на заваді. У нього душі не було. І, на відміну від Еббота й майже всіх членів клану, навіть Зейна, Роса не хвилювало те, що я поєднувала в собі кров обох рас. Він... він приймав мене такою, якою я є.

Протираючи долонями очі, я вкусила себе за شوку. Коли знайшла в квартирі Роса свій відремонтований і відполірований ланцюжок — той, що його розірвав, нападаючи на мене, Петр, хранитель, який виявився моїм неповнокровним братом, — усередині зажевірла надія, що Рос усе-таки не в пекельних котлованах. Що він якось вибрався звідти. Але з кожним новим днем ця надія згасала, мов свічка посеред шквального вітру.

Я була переконана: якби Рос міг повернутися до мене, він би вже це зробив. А це означало...

У грудях усе стиснулося від болю. Я розплющила очі й видихнула повітря, яке досі тримала в легенях. Перед очима все розмивалося через слізну завісу. Кілька разів кліпнувши, відхилилася на спинку стільця. Я геть не розуміла, про що нам зараз розповідала вчителька. Щось про коло життя? Та ні, це з «Короля Лева». Я точно завалю її предмет. Подумавши, що треба

принаймні зробити вигляд, ніби я щось конспектую, я взяла ручку й...

Із перших рядів почувся гучний скрегіт металевих ніжок стільця об підлогу. Один із учнів підскочив так, ніби йому шойно присмалили зад. Його оточувало блідо-жовте сяйво — аура. Крім мене, ніхто її не бачив, та вона чомусь безладно мерехтіла, то зникаючи, то знову з'являючись. Я завжди бачила людські аури — відображення їхніх душ. Вони могли бути різноманітних кольорів, іноді поєднуючи в собі кілька відтінків, та я ще ніколи не бачила, щоб сяйво ось так блимало. Я окинула оком аудиторію — усі аури поволі мерехтіли.

Що за чорт?

Рука місіс Клео, що вказувала на проектор, застигла в повітрі. Вчителька насупила брови.

— Дін Макденіел, що це ви собі...

Дін розвернувся на каблуку в бік двох хлопців, що сиділи за ним, відкинувшись на спинки стільців і склавши на грудях руки. В обох на обличчі вималювалася глузлива посмішка. Обличчя Діна було червоним, губи — стиснуті в пряму лінію. Я аж рота роззявила, коли він сперся однією рукою на білу парту, а іншою вдарив одного з них у щелепу. Класом прокотилося відлуння удару разом із кількома здивованими зойками.

Отакої!

Я випросталася, а Стейсі стукнула долонями по парті.

— Йосип драаний! — прошепотіла вона, дивлячись, як той хлопець, якого шойно вдарив Дін, похитнувся ліворуч і повалився на підлогу, як мішок картоплі.

Діна я майже не знала. Я не була певна, чи за чотири роки навчання в старших класах ми перекинулися більше, ніж десятком слів, але він був звичайним собі непримітним хлопцем, високим і худим, як Сем.

Він був геть не з тих, хто міг би комусь добряче всипати, а особливо набагато більшому від нього супротивнику.

— Діне! — крикнула місіс Клео, важко дихаючи, і побігла вмикати світло. — Що ти...

Інший хлопець підскочив хутко, як стріла, і вперся в боки своїми м'ясистими кулаками.

— Ти що, бляха, робиш? — він обійшов парту, скидаючи з себе кофту на блискавці. — Давно не отримував по рилу?

Якщо вже знімали одяг, не варто було очікувати нічого доброго.

Дін, хихочучи, вийшов на прохід між рядами. Заскрипіли стільці учнів, що відсувалися подалі.

— Не хвилюйся, зараз хтось точно отримає по рилу.

— Бійка! — крикнула Стейсі й відшукала в рюкзаку мобільний телефон. Ще кілька учнів зробили те саме. — Я маю зняти це на відео.

— Хлопці! Припиніть негайно, — місіс Клео хутко натисла кнопку переговорного пристрою на стіні, щоб зв'язатися з диспетчерською. Почувши сигнал, вона хутко нахилилася до мікрофона. — Охорону в двісті четвертий кабінет, терміново!

Дін накинувся на свого супротивника, зваливши його на підлогу. Вони докотилися до ніжок сусідньої парти, несамовито б'ючи один одного руками. Хоч на задніх рядах ми зі Стейсі були в безпеці, усе одно піднялися. Моє тіло здригнулося від неочікуваного поруху Бембі, яка саме змахнула хвостом по животу.

Стейсі піднялася на кінчики пальців, вочевидь, намагаючись зняти відео з кращого ракурсу.

— Це так...

— Абсурдно? — доповнила я її фразу, здригнувшись від удару, яким той інший хлопець огрів Діна по голові.

Вона поглянула на мене, вигнувши брову.

— Я хотіла сказати «круто».

— Але ж вони... — я аж підскочила, коли двері розчахнулися й грюкнули об стіну.

У клас забігли охоронці, які одразу ж кинулися розбороняти бійку. Один доволі кремезний чувак обхопив Діна обома руками й відтягнув його від іншого хлопця. Місіс Клео, як той шершень, із гулом металася по кабінету, стискаючи обома руками намисто на шії.

Інший охоронець середнього віку опустився на коліна біля хлопця, якого Дін ударив першим. Лише тоді я усвідомила, що той досі так і не поворухнувся. Коли охоронець нахилився над нерухомим учнем і притулив голову до його грудей, моїм тілом прокотилася хвиля неспокою, що не мала жодного стосунку до Бембі, яка знову почала рухатися.

Охоронець хутко випростався й потягнувся до мікрофона, закріпленого в нього на плечі. Його обличчя було біле як крейда.

— Негайно викликайте швидку. Тут хлопець-підліток, сімнадцяти-вісімнадцяти років. На голові видно гематоми. Він не дихає.

— О боже, — прошепотіла я, хапаючи Стейсі за руку.

Жвавий гомін умовк, і в кабінеті запала тиша. Місіс Клео залякла біля вчительського стола. У неї тихо тремтіли щоки. Стейсі глибоко вдихнула повітря й опустила телефон.

Тишу, що запанувала після такого несподіваного повідомлення, перервав Дін, який, закинувши голову назад, почав реготати, після чого охоронець потягнув його в коридор.

Стейсі заправила за вуха волосся, яке було їй по плечі. Вона не торкнулася ані піци, ані пляшки з газованкою.